FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 29, št. 6
JUNIJ 2009

V TEJ ŠTEVILKI

◊ VKLUČEVANJE MLADIH

◊ PRVO SV. OBHAJILO

◊ DUHOVNE VAJE

KONČALO SE JE ŠE ENO VEROUČNO LETO

Jezus je dvanajstere poslal bolnike ozdravljat, mrtve obujat, gobave očiščevat, demone izganjat. Opominjal jih je, naj zastonj dajejo naprej, ker so zastonj prejeli. Na koncu je dodal še: »In če vas kdo ne sprejme in vaših besed ne posluša, pojdite iz tiste hiše ali tistega mesta in si otresite prah z nog. Resnično, povem vam: Laže bo na sodni dan sodomski in gomorski deželi kakor tistemu mestu« (Mt 10,8.14-15).

Profesor Randy Pausch je v svojem otroštvu treniral ameriški nogomet. Njegov trener je bil zelo strog in dosleden do svojih varovancev. Nekoč je bil še posebej neizprosen in odkrit do Randya, kljub temu da je res dal vse od sebe. Po koncu treninga je k njemu pristopil pomočnik trenerja in mu dejal: »Danes te je trener Graham res priganjal, kajne? To je dobro. Če delaš narobe in ti nihče nič ne reče, to pomeni, da so vsi

Foto: Tomo Strle

obupali nad tabo« (Pausch, Zadnje predavanje, 2008, 41).

Opazite v teh dveh odlomkih kakšno podobnost? Da? Ne? Meni se zdita odlomka vsebinsko precej podobna. Bog človeka vedno postavi v določenem času na določen kraj s posebnim poslanstvom. Vendar ne za vsako ceno. Tudi Jezus je zapovedal apostolom, naj ne prepričujejo ljudi, naj sprejmejo besedo Jezusa Kristusa. Če je ne sprejmejo, naj mirno gredo v drug kraj. Priznati moram, da sem se jaz kot katehistinja v tem šolskem letu počutila točno tako. Peto leto sem poučevala otroke o Bogu, Jezusu, Mariji, različnih svetnikih ... Poleg tega sem v tem času z otroki počela še marsikaj drugega: šli smo na sprehod, preigrali smo se ogromno iger, prepeli ogromno pesmic, povabili k verouku tudi goste, mi smo šli v goste, veliko presenečenj smo z veseljem sprejeli. Vse bi naredila za otroke, le da so srečni, saj sem ob tem tudi sama srečna. Letošnje veroučno leto pa je bila ena sama mučilnica. Zame in za nekatere otroke. In s temi nekaterimi otroki sem bila pripravljena delati posebej, na njim bolj zanimiv in krajši način, vendar njihovi starši niso bili ravno navdušeni nad mojo idejo. In tako sem si na nek način obrisala prah s čevljev, nisem več opominjala otrok ali njihovih staršev, da je njihovo vedenje moteče, ker jim je bilo biti na veroučni uri zelo odveč. Kljub temu sem poskusila obdelati vse, kar učbenik priporoča, vendar na zelo okrnjen način, saj se s to generacijo otrok ni dalo kaj dosti početi. Žal mi je le za vse tiste otroke, ki bi bili pripravljeni sodelovati z mano, saj so po mojih izkušnjah in zamislih bili prikrajšani za mnogo lepega.

Včasih se katehisti na rednih mesečnih srečanjih z župnikom pogovarjamo o tem, da mnogi starši mislijo, da sta verouk ali katehist tista, ki bosta otroka naučila vsega potrebnega o Bogu. Vendar se sprašujem, ali (nekateri) starši sploh še kaj razmišljajo oz. sploh še kaj pričakujejo od verouka oz. od katehista. Kakorkoli, dovolj žalostno je, če samo od nas kaj pričakujejo. Morda premalokrat spomnimo starše, da je verouk le zelo dobrodošel pripomoček, odobren s strani Cerkve, za sistematično spoznavanje duhovne stvarnosti. Vse, kar se otroci naučijo o Bogu, Jezusu, Mariji, svetnikih ... je zaradi njihovih sposobnosti poenostavljeno. Ko pa zrastejo, se jim to zdi brez veze in banalno. Dragi starši, vi, ki ste pri krstu dali besedo za svojega otroka, vi ste prvi, ki morate biti dobro poučeni o verskih zadevah. Kar spomnite se priprav na krst in krstnega bogoslužja. V vaši veri je bil namreč otrok krščen[1], ne v župnikovi ali katehistovi, onadva sta lahko le dobra pomočnika pri verski vzgoji, vendar ne absolutna. To pomeni, da bi morali vi kot póroki svoje otroško znanje nadgraditi. Vendar pa to ni dovolj. Morate imeti tudi izkušnjo, da Bog v resnici skrbi za vas in za vašo družino. To boste lahko doživeli skupaj z brati in sestrami na evharistijah. Maša je namreč najpomembnejši del kristjanovega življenja. Zato pravim, da je verouk le pripomoček. Ko bo otrok ob vas začutil božjo ljubezen in nujnost Boga v vašem življenju, znanje o Bogu, Mariji in Jezusu, ne bo več potrebno tečnim katehistom po šolsko in znanstevno ocenjevati, kajti vaša osebna življenjska izkušnja vere bo pomembnejša in trajnejša. O tem, koliko časa, dogovarjanja, volje, idej, priprav, pisnih obvestil ... je potrebno za vodenje verouka in srečanj za starše, pa bom morda pisala ob kakšni drugi priložnosti. Vsem želim lep preostanek veroučnega leta, prvoobhajancem pa želim čim več resničnih in lepih srečanj z velikim prijateljem Jezusom.

Tina Hrovatič

---

[1] *To si lahko podrobneje preberete v KKC 168, 1253-1255 ipd. ali v Sklepnem dokumentu plenarnega zbora Cerkve na Slovenskem pod poglavjem Zakrament krsta.*

VKLJUČEVANJE MLADIH V SKUPNOST

Pred tristo leti je rekel star britski poglavar: »Naše življenje se mi je vedno zdelo podobno poletu vrabca preko dvora, ko sedimo pri jedi, ko gori klada na ognju, medtem ko je zunaj temno in viharno. Pride noter, nihče ne ve od kod, leta nekaj časa po toplem okrog luči, nato pa zopet poleti v temo. Tako je s človeškim življenjem: človek pride, nihče ne ve od kod, kratek čas preživi na zemlji, dokler zopet ne odleti, nihče ne ve kam.« Če izpolnimo svoje dolžnosti na zemlji nas na koncu ne čaka tema, ampak nam Kristus odpira vrata v svetlejši kraj, nebesa. Katere pa so dolžnosti mladih in kako se aktivno vključevati v župnijsko skupnost, je za nas pogosto uganka. Od nas pričakujejo veliko, nihče pa nam tega točno ne pove.

Vsi govorijo sebi v brk: »To bi lahko storili mladi,« ne zavedajo pa se, da mladih v cerkvi ni veliko, da niso vključeni v skupine, organizacije, pevske zbore, preko katerih bi jih lahko prosili, če postorijo to ali ono. Tako padejo zadolžitve na vedno iste ljudi, ki že tako veliko naredijo za župnijo, in jih z nalaganjem zadolžitev preobremenjujemo.

Skavti, kot del mladih v župniji, imamo za cilj pripraviti otroke in mladostnike na odločitev dati na razpolago svoje sposobnosti in talente brez plačila. Tako pomoč nudimo župniji in občini, za katero so nam velikokrat hvaležni, nas podprejo s spodbudno besedo in s tem dajo občutek, da smo cenjeni in zaželjeni.

Kot prostovoljna organizacija poskrbimo, da se mladi preko skavtske metode oblikujejo v zrele, samostojne, »zdrave« osebnosti, ki bodo kot odgovorni državljani, predvsem pa kristjani, znali prisluhniti potrebam župnije in soljudem. Seveda pa nas, kot večino ostalih ljudi, velikokrat napade eden od sedmih grehov, lenoba. Proti njej se sicer borimo, občasno pa ji tudi podležemo. Ob nalogah, ki nam jih podeli gospod župnik, župnijski svet, Karitas ... pa čutimo odgovornost, da jih opravimo. To velikokrat zahteva nekaj truda in odrekanja, vendar nam prinese osebno rast, pri kateri odkrijemo lastne talente, za katere nismo vedeli, da jih sploh imamo. Šele čez čas dobiš spoznanje, da služenje v dobrobit skupnosti v veliki meri obogati predvsem tebe.

Pa naj izkoristim priložnost in vas povabim na kresovanje, ki bo 24. junija na dan Janeza Krstnika. Program, poln delavnic in zabavnih iger, se bo odvijal pri skavtski koči v Blekovskih gmajnah. Na koncu nas čaka pogostitev. Vabljeni.

Skavtinja

Zanimivo branje – (tipkopis), mi je prišlo v roke te dni. »Spomini« Fr. Mihevc – Tomazinove, rojene na Brodu in poročene v Gorenji Logatec.

Vsa njena družina se je leta 1945 pridružila migrantskemu toku ljudi, ki so v strahu pred zastrašujočimi posledicami vojne bežali v neznano obljubljeno deželo.

Ko prebiram ugotovitve uradnih zgodovinarjev, češ, da je vsa naša povojna preteklost do podrobnosti spoznana, me tako branje prepričuje, da so še mnoge usode ljudi in dogodki naše povojne preteklosti nejasne, malo znane ali samo enobarvno razložene.

Ti »Spomini« me bolj kot mnogi sodobni zapisi opozorijo na razmišljanje tistih preprostih ljudi, ki so ob koncu vojne bežali pred nejasno prihodnostjo. Po vojni so jih mnogi obsojali, tudi vse tiste najmlajše sopotnike vojne. Zagotovo nam tako pisanje pojasnjuje »stanje duha« tistih zadnjih povojnih dni. Vprašamo se lahko, ali so se s svojim križevim potom, ki so si ga naložili, in s potjo preko Koroške, kasneje pa z odhodom v Argentino, izognili tistim posledicam vojne, ki je doletela druge, danes znane povojne žrtve, tudi zato, ker so drugače razmišljali.

Presenetljiva je vdanost teh ljudi v usodo, ki jo beležijo podrobni opisi srečanj, tudi s partizani, ob odhodu na Koroško skozi Ljubelj na Vetrinjsko polje, dalje v Spittal in naprej. Še prav posebej nas, sodobne kristjane, preseneča globoka vera teh popotnikov in zaupanje v Boga. Ta globoka predanost božjim načrtom jim je vlivala moč za premagovanje težav v boju za vsakdanji košček kruha, ki ga je mati nekako zmogla priskrbeti otrokom. Volja do življenja in zaupanje v Božjo pomoč je pomagala prepešačiti kilometre dolgo pot iz Logatca do Vetrinja.

Kako drugačni, maloverni, nestrpni, sovražni, med seboj sprti, čeprav tudi kristjani z ideali, kot jih je v sebi nosila takratna begunka, Tomazinova mama, z vsemi šestimi otroki na in ob vozičku, smo danes!

Oglejmo si na kratko njeno pot v neznano. Kam in zakaj so bežali, se še danes vprašuje površni opazovalec tistega časa.

Iz očetove hiše ob potoku, ki ni bil nikoli suh in so v njem napajali živino, je odšla v svet. Vsa družina je živela pod skrbnim očetovim nadzorom. *»Oče nas je vzgajal v verne katoličane in zavedne narodnjake. Spominjam se pridne mame in brata, ki je služil vojsko cesarju Francu Jožefu v Celovcu pri polku, imenovanem Kranjski Janezi. Tudi njega je že zgodaj odneslo v Ameriko«.* Zanimivi za našo narodopisno zgodovino so zapisi, ki podrobno opisujejo nastajanje in obstoj takratne številne družine. Sama se je še mlada odselila k teti. *»Na en mrzel zimski dan proti večeru, medlo je kot za stavo... sem odšla na dom moje osamljene tete leta 1929.«* Kasneje si je ustvarila svojo številno družino v Gorenjem Logatcu.

Še posebno so živi njeni spomini na dogodke, ki so se zvrstili po 5. maju 1945. leta in kasneje. *»Na prvi petek zjutraj sem šla z večjimi otroki v cerkev Roženvenske Matere Božje, ki je bila, skoraj bi rekla, naša soseda. Nazaj grede mi je znanec rekel: Mama, gremo, gremo, morda samo za nekaj dni, da gre val vojn mimo, ljudje se že odpravljajo proti Rovtam. Tudi mož je prišel iz domobranske postojanke in mi hitel pripravljati ročni voziček, jaz pa hitim odpravljati otroke in pripravljati nekaj prtljage za na pot. Najstarejša je bila stara dvanajst let, bilo jih je šest po vrsti, najmlajša je imela štirinajst mesecev. Naložili smo še malega Franceta na voziček, drugi so prijeli za vozilo in odšli. In Kalvarija se je začela. Nam bode že On ob pravem času svetoval in pomagal.«*

Tomazinova mama se spominja tudi hoje proti Rovtam, srečanja s propagandistko, ki je rekla: *»Pojdimo hitro, pojdimo hitro, v Celovcu nas čakajo barake in porcije.«* Šli so proti Rovtam, kjer se je domobranska straža čudila, zakaj bežijo, češ, da niso dobili nobenega naloga glede beguncev. No, pa se je dobil prostor po hišah. Naslednje dni so potovali preko Gorenje vasi, Kranja in Tržiča. *»Tukaj so partizani že napadali tiste, ki so zaostali. Vsi so hiteli. Pod Ljubeljem se je kolona ustavila. Vse je hitelo proti vrhu, ljudje so molili, eni glasno, eni tiho, in vzdihovali. Od daleč se je slišalo vpitje in pokanje. Voziček smo pripregli na vprežni voz, otroke pa sem stalno vzpodbujala, naj se držijo vozička. Zagledali smo temno žrelo zasilno odprtega tunela in počasi brodili po še neočiščenem predoru.«*

Srečanje z gručo nemških vojakov na drugi strani zjutraj, na vse zgodaj, je materi ostalo trdno v spominu. Začudeno so gledali na otroke v in ob vozičku. Trije so sedeli na vozičku, trije pa sloneli stoje ob njem.« Mati jih je vsa neprespana in utrujena umivala in česala. Pogled na otroke je omehčal nemškega vojaka in na voziček je priletel paket bonbonov.

Skoraj nerazumljiva je pot, ki so jo prehodili civilni begunci, zgneteni med vojake vseh vrst in mimo partizanskih straž. *»Stemnilo se je, ko dospemo na ravnino. Daleč naokoli je gorelo veliko malih ognjev. Nisem si mislila, da tukaj že taborijo begunci. Bilo je Vetrinjsko polje. Tukaj smo preživeli od binkoštne nedelje do praznika sv. Petra in Pavla. Razdeljeni po občinah smo se pridružili Hotenjcem, ki jih je bilo več. Čakali smo. Šušljalo se je, da nas bodo vrnili. Bilo je strogo zagroženo, da se ne sme nič takega govoriti. Vojaki so se začeli pripravljati na odhod, najprej Hrvatje in četniki, nato pa še domobranci. Na našo veliko srečo je komandir Benko poslal moža, naj gre pomagat družini. Tako smo dobili družinskega očeta.*

Do 15. junija so še zadnji pospravili za seboj. Fante so odpeljali Angleži v Pliberk in Podrožco.

S transporti se je z avtomobili rdečega križa vozil tudi dr. Janež, ki je na postaji v Pliberku čakal, da pride vlak. Nekoliko odmaknjena sta s šoferjem opazila, da vodijo zvezane fante na živinske vagone. Na skrivaj sta se umaknila. O tem je dr. Janež kasneje pripovedoval v Vetrinju.«

Od tod so se begunci premaknili proti Beljaku in Spittalu, kjer je bilo novo taborišče z velikimi barakami. V drugi polovici leta 1948 so se taboriščniki začeli pripravljati za selitev čez morje. Tomazinovi so se prijavili za pot v Argentino. Kako so potovali v novo domovino in kako so se vživeli v novo okolje, pa je druga, nam manj znana zgodba, ki jo je Tomazinova mama tudi opisala.

»Končno bi bilo še kar lepo, ko bi bilo malo več poštenja, malo manj nevoščljivosti in več bratovske ljubezni,« je pristavila na koncu svojega pisanja, misel, ki bi ji morali prisluhniti tudi danes.

Pavel Mihevc

Foto: Tomo Strle

PRVO SVETO OBHAJILO

Ko sem imel prvo sveto obhajilo, sem se zbudil prej kot ponavadi. Oblekel sem se in s starši sem se odpravil pred veroučno učilnico. Tam so nam pripeli rožice. Malo kasneje je bil sprevod do cerkve.
Pri sveti maši je bil evangelij. Potem so bile prošnje. Ko so vsi prebrali prošnje, je sledilo obhajilo. Po vrsti smo šli pred oltar. Gospod župnik Janez Kompare nam je dal hostijo in rekel: »Kristusovo telo« in mi smo mu odgovorili: »Amen.« Nato so sledile zahvale. Kmalu je bilo konec maše in zunaj so nam razdelili knjižico "Kristjan moli", nato smo peli. Kdor se je želel slikati, je prišel k Oskarjevemu očku in on nas je slikal. Nato smo se s starši, sorodniki in prijatelji odpravili praznovat ta veseli dogodek. Igral sem nogomet, jedel torto in dan se je lepo iztekel.

Aleks Rogič, prvoobhajanec

OD SVETEGA URBANA DO RIBN'ČANA URBANA

Sveti Urban I., rojen še v 2. stoletju po Kr. r.. Kot 17. papež je nasledil Kalista med leti 222 in 230; cesar Mark Avrelij ga je dal 19. maja 230 obglaviti ob preganjanju kristjanov v Rimu. Po njem se je zvrstilo še 7 papežev Urbanov, vsaj še za dva je bila razglašena svetost. Ime Urban izhaja iz latinščine: urbanum, kar pomeni mestni, meščanski.

Iz časa Urbana I. ni ravno dovolj zanesljivih podatkov; površni razlagalci so nekoliko pomešali dva Urbana: papeža Urbana I. in nekega škofa Urbana, ki je kot mučenec umrl 25. maja leta 250 za vladanja cesarja Decija. Pomotoma so god škofa Urbana 25. maja pripisali papežu Urbanu I. Da je bila zmeda še večja, so začeli Urbana I. v 9. stoletju častiti kot zavetnika vinogradov in vinogradnikov. V resnici je bil prvotno zavetnik vinogradov sv. Urban, škof iz francoskega mesta Langres.

Kakor koli že, sv. Urban I. velja za zavetnika vina, vinogradov, vinogradnikov, viničarjev in sodarjev, je pa tudi varuh proti vinjenosti, pred zmrzaljo, strelo in neurjem. Svetega Urbana zato upodabljajo najčešče z vinsko trto ali z grozdom v rokah (prim. slika Tomaža Fantonija, Sv. Urban I., 1862, Olimlje v p.c. sv. Filipa in Jakoba). Zato sv. Urbana še posebej častijo v vinorodnih krajih.

V Sloveniji je sv. Urbanu posvečenih več cerkva: 2 župnijski (najbolj znana župnija sv. Urbana je v Destrniku) in 13 podružnic, predvsem na Štajerskem, kjer je po vinogradih več kapel s kipom sv. Urbana. Je pa tudi več zaselkov poimenovanih po sv. Urbanu. Nam najbližji je sv. Urban v stranskem oltarju cerkve na Setniku na Polhograjskem.

Svetnik je sploh sila družaben. V Gorici pri Slivnici imajo Društvo vinogradnikov Sveti Urban, v Sevnici je urejena Urbanova gozdna učna pot, v Virštajnu so postavili Urbanovo lovsko kočo, v Ribnici oddaja Radio Urban, v Mariboru slovi častivredni vinski konvent sv. Urbana, na Janževskem Vrhu pri Sv. Trojici so ustanovili Društvo Upokojencev sv. Urban, v Destrniku deluje župnijska karitas sv. Urban, v Škofji Loki so poimenovali športno društvo sv. Urban, na Ptuju posluje Hranilnica in posojilnica sv. Urban. Obstaja tudi besedilo za ljudsko bogoslužje ali liturgija sv. Urbana.

Po vremenu svetnikovega godovnega dne (25. maja – so njega dni vinogradniki oddajali svojim gospodarjem vinsko desetino!) napovedujejo tudi vinsko letino. Namreč, na urbanovo je trta v cvetju in se da že predvidevati, kakšna bo vinska

letina, če seveda pojde vse po sreči. Slabo vreme na urbanovo je veljalo za napoved slabe vinske letine: – *Kakor je vreme sv. Urbana, tako bo tudi malega srpana (julija). – Če se Urbanu sonce zahoče, bo poletje suho in vroče. – Če sv. Urbana greje zelo, trgatev dobra bo.*

Je bil pa naš slovenski Urban (ki sicer ni znano, da bi bil svetnik) zanesljivo imeniten krošnjar s suho robo (v Ribnici in njeni okolici je bilo krošnjarstvo v tradiciji še iz časa Celjskih grofov – od konca 15. stoletja). Na Slovenskem in še daleč prek meja, kot pravi pesem – pa je »Ribn'čan Urban po cejlem svejtu znan«. In resnično: z znamenito uglasbitvijo Ribniške Franceta Marolta je Ribn'čan Urban obšel ves svet, kar se premnogoteremu Urbanu pač ni primerilo. Če Bog da, pa se bosta gotovo, če se že nista, srečala naš Ribn'čan Urban s svetim Urbanom I. onstran večne glorije.

Marcel Štefančič

PODJETNO ISKANJE IN OVIRE

Dr. Alenka Rebula objavlja na bogati spletni strani članke, ki so namenjeni samovzgoji. V njih se dotika čisto vsakdanjih problemov, tako na področju medsebojnih odnosov kot pri vzgoji. Njeno pronicljivo razmišljanje bralcu ponuja razmišljanje o lastnem ravnanju, obenem pa mu pokaže, katerega področja naj se dotakne, da doprinese k izboljšanju komunikacije, ki je najpogostejši vir nesporazumov ali napačnega razumevanja. Kot specialistka razvojne psihologije v svojih člankih poudarja pomembnost prvega obdobja človekovega razvoja, ki poteka od rojstva do nekako sedmega leta, in predstavlja temeljni nastavek za oblikovanje človekove osebnosti. Mlade starše, vzgojitelje in pedagoge usmerja v razmišljanje, kako pomembna je ozaveščenost o odgovornem odnosu pri vzgoji. Ob tem pa se dotika pasti sodobnega načina življenja, ki nas zaradi hitenja in površnosti odvračajo od primarne vloge naravnega pristopa k vzgoji, in posledic, ki jih te pasti prinašajo. Je avtorica dveh imenitnih del, Globine, ki so nas rodile in Blagor ženskam ter mnogih pesmi na temo človeka in njegove bivanjske osmišljenosti.

V nadaljevanju si za pokušino preberite enega od člankov z njene bogate spletne strani, ki nosi zgornji naslov.

Znano je, da so najbolj podjetni tisti otroci, ki se počutijo varne. Radi raziskujejo svet in pred oviro mislijo le, kako bi jo obšli ali presegli. Še na misel jim ne pride, da je treba odnehati. Odrasli se odzivamo na ovire glede na naše otroške izkušnje. Če smo bili vajeni obupa, tudi danes razumemo oviro kot zid, pred katerim se je treba vdati. Lahko se zvijemo v klopčič in trpeče doživljamo, da ni mogoče naprej. Tonemo v ločenosti od sveta in ljudi, ločeni celo od svojega upanja. Tudi zaletavanje v oviro je oblika obupa. Kot otrok smo se zaganjali proti oviri in si pogosto razbili glavo, raziskovanja brez bolečine nismo poznali. Ko odrastemo, se še naprej boleče zaletavamo in se drugačnih prijemov niti ne lotevamo. Ostajamo namreč pri ponavljanju vedno enake, neuspešne napadalnosti, vsakokrat si povzročimo bolečino (ali jo povzročimo drugim), cilj pa ostaja daleč. Raziskovanje izvira in vere, da je prav iskati, da pot ostaja in da je polna koristnih izkušenj, ki pomagajo do cilja. V ljubezni prekaljeni otrok gre naprej zato, ker ga žene povezanost s silami življenja v sebi in okrog sebe. Če se glavna, najširša pot zapre, se ta otrok ustavi. Čuti, da vedno obstajajo še druge,

stranske poti; svet je velika, neskončno razpredena mreža mnogih poti do cilja; ljudi, ki jih lahko sreča in z njimi tudi za en sam hip sodeluje, je brez števila... In vsak dan je nov. Zato se otrok rad preizkuša v stvareh, v katerih ni bil uspešen še nikoli. Naučí se hoditi, tekati, plezati ... in neštetokrat pade, a ne odneha. Če pa misliš, da te lahko kaj ustavi na vsakem koraku, te raziskovanje ne more veseliti. Vsaka ovira je le dokaz, da so želje neuresničljive. Skoraj vsa sreča v našem življenju je odvisna od tega, koliko si upamo raziskovati, razmišljati, iskati mimo ovir, vztrajati. Vračanje v srečnega otroka, ki polno živi, je vedno mogoče. Morda nikoli nismo bili taki, a to ne pomeni, da je to naša usoda. Nič ni ponujeno na pladnju, vsa velika zadoščenja vključujejo tveganje, poskuse, za katere nihče ne more jamčiti, da se bodo odlično obnesli. Toda tisto, kar se vedno obnese, je značajnost, ki se rodi ob vseh teh poskusih. Ko postanemo po duši raziskovalci, se odpre nov svet, poln prijaznega nereda, presenetljivih razgledov in bogatih, razvejanih križišč... Tedaj odkrijemo najglobljo vsebino občutka življenjske varnosti: ZAUPANJA V OVIRE.

(Članek pripravila Metoda)

DUHOVNE VAJE ZA ZAKONCE 2009

Od 15. do 17. maja se nas je 8 parov udeležilo župnijskih duhovnih vaj za zakonce v Celju pri Sv. Jožefu. Letos so to bile posebne duhovne vaje, saj so potekale po programu Zakonca na skupni poti – temeljnem seminarju, ki ga pripravlja društvo Družina in Življenje. Rekli boste: »Le kakšne duhovne vaje so bile to, če je bil seminar?« Tudi midva sva se tako spraševala in oklevala, ali bi se sploh prijavila. Pa naju je, hvala Bogu, Sveti Duh dovolj močno branil pred enimi in drugimi pomisleki in na videz utemeljenimi izgovori. In doživela sva intenzivne duhovne vaje!

»Seminar« je bil sestavljen iz osmih nagovorov voditeljskega para, Vilme in Danija Siter, katerim je sledil bolj ali manj kratek odmor za pogovor med zakoncema. Začeli smo s tem, da smo si ozavestili šest nevarnosti, ki ogrožajo edinost med zakoncema (družba in kultura, načelo »daj – dam« ali »50 : 50«, lastna sebičnost, preizkušnje in težave, izvenzakonska razmerja, časovna stiska in preobremenjenost). Spoznavali smo Božji namen in načrt za zakon, kateremu danes bolj kot kdaj koli prej nasprotujejo sile teme. Učili smo se pravilnega in učinkovitega pogovora med zakoncema in tudi, kako na najmanj boleč način reševati spore. Razmišljali smo o naši osebni veri in odnosu do Boga, ki nam daje moč za življenje v zakonu. Razjasnili smo vlogo moža in vlogo žene v zakonu. Spoznavali smo, kako lahko sami doprinesemo k blagoslovu v zakonu, če brzdamo svoj jezik, se upremo zlu, delamo dobro in smo »mirovni pobudniki« namesto »iskalci prepirov«. Končno pa smo ugotovili, da z vsem tem v naši družini gradimo odnose, za katere je vredno živeti, in svojim otrokom ustvarjamo (Božjo) dediščino, ki je neminljiva.

Velik poudarek je bil na dobro izkoriščenem času, ki je bil namenjen pogovoru med zakoncema. Da bi se lahko čimbolje pomenila o vsaki predstavljeni temi in jo posvojila – »vzela za svojo«, s tem da sva sozakoncu posredovala svoje izkušnje in mnenja, skupaj poiskala vrline in šibkosti ter skupaj iskala možnosti in rešitve za naprej – so nam bile v pomoč iztočnice in vprašanja, ki sta jih pripravila voditelja. Za mir pa so poskrbele pridne varuške, ki so skrbele za najmlajše,

Foto: Igor Cergolj

ki jih še nismo mogli pustiti doma.

Vir za vse, o čemer smo razmišljali, pa ni kakšna novodobna teorija ali »filozofija« o zakonu in družini, ampak preprosto – Sveto pismo – ki ga verjetno mnogi še premalo poznamo. Med nagovori so nas stalno spremljali citati in odlomki iz te Knjige knjig, ki so podkrepili oz. utemeljili vse postavke. Izredno pa sta pričevali tudi vesela krščanska drža voditeljev in njuna zelo osebna, iskrena izpoved.

Duhovno spremstvo nam je nudil g. župnik Janez, ki je s svojo duhovitostjo popestril marsikateri trenutek, predvsem pa bil na razpolago za osebni duhovni pogovor in sveto spoved ter daroval sveti maši v soboto in nedeljo. Med slovesno sveto mašo v soboto zvečer so duhovne vaje dosegle svoj višek, ko smo zakonci obnovili poročne obljube in prejeli poseben blagoslov. Praznovanje smo nadaljevali s slovesno, romantično večerjo v dvoje.

Lahko si mislite, da se je v teh dveh dneh odprlo mnogo vprašanj za razmislek o lastni veri, o odnosu do moža/žene, o najinem zakonu ... Hvaležna sva za milost, da sva se zavedla dobrih lastnosti, ki jih bova razvijala naprej, a hkrati uvidela nekatere lastne napake in pomanjkljivosti v najinem zakonu. Hvaležna sva, da sva se o marsičem lahko že na duhovnih vajah v miru pogovorila in z novim zanosom in upanjem stopava naprej.

Tina Bajc

»TELOVSKA PROCESIJA«

Evharistična skrivnost je spomin Gospodove smrti in vstajenja in je središče vsega krščanskega življenja. Ljudska pobožnost jo počasti s posebnim praznikom Svetega Rešnjega telesa. V zvezi s praznovanjem so nastale mnoge liturgične in ljudske pobožnosti:

- izpostavljanje Najsvetejšega
- blagoslov z Najsvetejšim
- štirideseturna molitev
- procesija kot izpovedovanje vere v resnično Kristusovo navzočnost v evharistiji

V naši župniji bo **»telovska procesija« v četrtek, 11. junija,** po sv. maši. Pridružite se tej pobožnosti v čim večjem številu, da bomo ob molitvi in s pesmijo počastili Jezusa in v prošnjah izročili naše vsakdanje življenje v njegovo varstvo. Še posebej ste povabljeni otroci s košaricami cvetja.

»FARNI DAN«

V nedeljo, 14. junija, se bomo ob 14. uri začeli zbirati pod lipo zeleno. Praznik vseh župljanov »FARNI DAN«, naj vsem obiskovalcem prinese prijazno druženje, ob katerem bomo začutili, da je pomembno negovati medsebojne vezi. Pridite in prinesite s seboj obilo dobre volje.

ZAHVALA

Na velikonočne praznike se vsak izmed nas prične pripravljati tako, da se nečemu odpove. Tudi vi, dragi darovalci, ste se mnogim dobrinam odpovedali. Veliko, res veliko ste darovali v župnijski cerkvi, kjer je župnijska Karitas zbirala hrano. Bili ste resnično odprtih rok, izjemno dobrega srca, zato verjamemo, da ste radostno začutili vstalega Kristusa. Škoda, da ste bili prikrajšani za solze sreče mnogih obdarovancev in radosti otrok, na katere tudi niste pozabili.
Verjemite, da je lažje dajati kakor prejemati. A kaj hočemo, »recesija« ali neupravičeno bogatenje nekaterih je dobra priložnost, da lahko damo in podarimo. Tako bomo imeli priložnost, da bomo med seboj duhovno bolj povezani. Povezano občestvo, z roko v roki, bomo lažje premagovali stiske, lepše praznovali praznike ter še bolj čutili, da nas ima Bog rad.
Vsem Bog poplačaj!

Župnijska Karitas – Dolenji Logatec

KOLEDAR

JUNIJ

2009

Pogum! Ti ... zmoreš.
Si videl, kaj je božja milost naredila
iz zaspanega, zatajevalnega in
strahopetnega Petra ... ter iz nasilnega,
sovražnega in trmoglavega Pavla?
(J. Escriva)

1. junij – MARIJA, MATI CERKVE,
sv. maša ob 19. uri.

2. junij – srečanje birmanskih voditeljev.

5. junij – obisk bolnikov na domu;
po maši molitvena skupina, srečanje MLADINE, ob 19.30 pevske vaje MePZ v učilnici.

6. junij – od 17. – 19. ure češčenje Najsvetejšega; priložnost za sv. spoved.

7. junij – SVETA TROJICA;
sv. maša ob 8. in 10. uri;
ob 14. uri večernice;
ob 20. uri srečanje članov I. zakonske skupine.

8. junij – srečanje članov ŽPS.

11. junij – SV. REŠNJE TELO;
sv. maša ob 10. in 19. uri.
Po večerni maši bo TELOVSKA PROCESIJA.

12. junij – po maši molitvena skupina, srečanje mladine, ob 19.30 uri pevske vaje MePZ v učilnici.

13. junij – od 17. – 19. ure češčenje Najsvetejšega, priložnost za sv. spoved.

14. junij – 11. NAVADNA NEDELJA;
sv. maša ob 8. in 10. uri,
ZAKLJUČEK VEROUKA;
ob 14. uri se z večernicami začne FARNI DAN.

15. junij – sv. maša ob 19. uri na ČEVICI.

19. junij – SRCE JEZUSOVO;
po sv. maši ob 19. uri molitvena skupina in srečanje mladine; ob 19.30 pevske vaje MePZ v učilnici.

20. junij – SRCE MARIJINO;
od 17. – 19. ure češčenje Najsvetejšega, priložnost za sv. spoved.

21. junij – 12. NAVADNA NEDELJA;
sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri večernice;
ob 20. uri srečanje članov II. zakonske skupine.

22. junij – priprava na sv. krst.

24. junij – rojstvo Janeza Krstnika.

25. junij – DAN DRŽAVNOSTI.

26. junij – po sv. maši molitvena skupina in srečanje mladine;
ob 19.30 pevske vaje MePZ v učilnici.

27. junij – od 17. – 19. ure češčenje Najsvetejšega, priložnost za sv. spoved.

28. junij – 13. NAVADNA NEDELJA – KRSTNA;
sv. maša ob 8. in 10. uri;
ob 14. uri večernice;
ob 20. uri srečanje članov III. zakonske skupine.

29. junij – SV. PETER IN PAVEL.

Izdaja župnija Dolnji Logatec, odgovarja Janez Kompare, župnik